

**Шейко Я.В.,**  
здобувачка вищої освіти  
обліково-фінансового факультету  
Науковий керівник – **Боднар О.А.,**  
канд. екон. наук, доцент  
Миколаївський національний аграрний університет  
м. Миколаїв

## **БАНКІВСЬКИЙ ЛІЗИНГ У СИСТЕМІ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АГРОБІЗНЕСУ**

Агропромисловий комплекс відіграє роль фундаменту національної економіки, оскільки він не лише гарантує продовольчу стійкість України, а й забезпечує стабільний приплив іноземної валюти. Проте специфіка аграрного виробництва – його сезонність, пряма залежність від клімату та цінова волатильність – створює середовище з високим ступенем ризику. У контексті цих викликів формування надійної моделі фінансування стає критично важливим для виживання та розвитку галузі.

Сьогодні агробізнес поєднує власні кошти із зовнішнім капіталом, проте внутрішнього ресурсу більшості господарств критично бракує для повноцінної модернізації. Класичні банківські позики часто є недоступними через обтяжливі вимоги до застави та значну вартість обслуговування боргу. Саме тому фінансовий лізинг постає як ефективна та гнучка альтернатива для реалізації інвестиційних проєктів.

Наукові дослідження підтверджують, що лізингові механізми дозволяють активізувати інвестиційну діяльність аграрних підприємств та оптимізувати структуру їх фінансових ресурсів [1]. На відміну від класичного кредиту, банківський лізинг передбачає передачу майна у користування з поступовою виплатою його вартості, що дає змогу підприємству використовувати техніку або обладнання вже на початковому етапі, генеруючи дохід для покриття лізингових платежів. Саме ця особливість, на мою думку, є ключовою перевагою лізингу в аграрному секторі.

Фінансовий лізинг сприяє оновленню матеріально-технічної бази підприємств, що є необхідною умовою підвищення продуктивності праці та впровадження сучасних технологій [2]. У сучасних умовах технологічна модернізація сільського господарства є не просто бажаною, а критично необхідною. Впровадження точного землеробства, автоматизованих систем обробітку ґрунту та енергоефективної техніки без доступу до довгострокових фінансових ресурсів є практично неможливим.

Аналіз ринку лізингових послуг в Україні свідчить про наявність позитивної динаміки його розвитку, хоча потенціал залишається реалізованим не повною мірою [3]. Основними стримуючими чинниками є

недостатній рівень державної підтримки, недосконалість регуляторного середовища та обмежена платоспроможність малих і середніх агровиробників. Водночас науковці наголошують на значному потенціалі зростання ринку лізингу за умови вдосконалення інституційних механізмів [4].

На нашу думку, особливо перспективним напрямом розвитку банківського лізингу є поєднання його з державними програмами компенсації частини вартості техніки або лізингових платежів. Такий механізм дозволяє зменшити фінансове навантаження на аграріїв та одночасно стимулювати внутрішнього виробника сільськогосподарської техніки. Крім того, важливо розвивати партнерські програми між банками, виробниками техніки та аграрними підприємствами, що сприятиме зниженню трансакційних витрат та підвищенню доступності фінансових ресурсів.

Водночас необхідно враховувати ризики, пов'язані з використанням лізингу. Серед них – можливе перевищення сукупної вартості фінансування порівняно з традиційним кредитом, валютні ризики та нестабільність доходів підприємств [3; 4]. Проте за умови грамотного фінансового планування та диверсифікації джерел фінансування ці ризики можуть бути мінімізовані.

Таким чином, банківський лізинг у системі фінансового забезпечення агробізнесу виступає не лише альтернативою банківському кредитуванню, а й стратегічним інструментом модернізації галузі. Його ефективне використання дозволяє аграрним підприємствам підвищити інвестиційну активність, зміцнити фінансову стійкість та забезпечити довгостроковий розвиток. У перспективі розвиток лізингових механізмів повинен стати одним із пріоритетних напрямів фінансової політики держави щодо підтримки аграрного сектору.

#### Список використаних джерел

1. Трусова НВ., Тулуш Л.Д., Дараган А.А. Методичні аспекти лізингового фінансування суб'єктів аграрного бізнесу. *Modern Economics*. 2025. № 49(2025). С. 242-251. DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V49\(2025\)-31](https://doi.org/10.31521/modecon.V49(2025)-31).

2. Сіренко Н. М., Мікуляк К. А., Ганніченко Т. А., Поліщук А. І. Фінансовий лізинг як запорука розвитку суб'єктів аграрного сектору економіки України. *Modern Economics*. 2021. № 26(2021). С. 141-146. DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V26\(2021\)-21](https://doi.org/10.31521/modecon.V26(2021)-21).

3. Pashchenko Y. State and prospects of functioning of the market of leasing services in agriculture. *Agricultural and Resource Economics: International Scientific E-Journal*. 2020. 6(2). P. 91–107. <https://doi.org/10.51599/are.2020.06.02.06>.

4. Бесянко Л. Потенціал розвитку фінансового лізингу в Україні. *Scientia fructuosa*. 2024. Вип. 153. С. 127–142. DOI:[https://doi.org/10.31617/1.2024\(153\)08](https://doi.org/10.31617/1.2024(153)08).

5. Попело О., Жаворонок А. Фінансово-кредитне забезпечення аграрних підприємств в Україні. *Проблеми і перспективи економіки та управління*. 2024. №4 (40). С. 212–222. [https://doi.org/10.25140/2411-5215-2024-4\(40\)-212-222](https://doi.org/10.25140/2411-5215-2024-4(40)-212-222).

**Яблонський П.Ю.,**

студент 1-го курсу магістратури

**Тарнавська О.О.,**

студентка 4-го курсу бакалаврату

Науковий керівник – **Малін О.Л.,**

д-р екон. наук, професор

Національний університет «Одеська політехніка»

м. Одеса

## **КОМПЛЕКСНО-ЦІЛЬОВИЙ ПІДХІД ДО ЗМІНИ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ**

Трансформація умов функціонування вітчизняних підприємств дедалі більше зумовлюється безперервними стратегічними змінами, що набувають системного характеру в контексті глобальних викликів сталого розвитку. Адаптація підприємства до цих змін стає не лише об'єктивною необхідністю, а й визначальною передумовою формування довготривалих конкурентних переваг, органічно пов'язаною зі здатністю своєчасно та збалансовано реагувати на динаміку зовнішнього середовища. Особливої значущості це набуває для виробничих підприємств, які формують підґрунтя сталого економічного зростання національної економіки, підвищення екологічної та соціальної відповідальності виробництва, конкурентоспроможності продукції та зростання продуктивності праці.

На тлі прискореного розвитку інформаційних і виробничих технологій технологічний чинник, попри свою визначальну роль, поступово поступається місцем організаційному як ключовому драйверу сталої трансформації підприємства. Водночас у вітчизняній практиці реалізація організаційних моделей і методів розвитку підприємства в умовах змін залишається переважно зорієнтованою на всебічне інформаційне забезпечення діяльності з метою мінімізації невизначеності. Це, безперечно, є доцільним, однак недостатнім для побудови організаційно-